ఇట్టి ఘోరము లెన్నాళ్లు?

పె. తి. రంగాచార్యులుగారు

సుభద్ర ఆయినింటి ఆడపడుచు. తను కాపరానికొచ్చిందిమొదలు భర్తచేతుల్లో దెబ్బలుతిననిరోజూ అంటూ లేదు. ఎంత శాంతురాలైతేనేమి? అతని దృష్టిలో ఆమె దేదో ఒకనేరం బయల్పడుతూనే వుండేది. దైవకృపవల్ల సంతానంకలిగినా, భర్తరోగగ్రస్థుడౌటచేతనో మరేకారణమో గాని ఆమెకొంచెం యించుమించు గొడ్రాలనే అనవలసివచ్చేది. నాడు అమావాస్య. రాత్రి గాఢాంధకారమయం. సుభద్ర వీథుల్లో పరుగులెత్తుతోంది. ఆకారం భయంకరంగా వుంది. తలవిరియబోసి సగంచిరిగిన బట్టపేలికలు వ్రేలాడుతూవుంటే ఆమెఒక భయంకర ఆసురశక్తిలా సొద కడుతూవుంది. వేడినిట్టూర్పులు గ్రీష్మఋతుభ్రమను కలుగఁజేస్తున్నాయి. ఇంత వికృతాకారంతోటి ఆ యిల్లాలు గజగజ వణికిపోతోంది. ఏ ఉప్పుటేటికేనా ఆటుపోటూ వుండవచ్చునుగాని ఆమె కన్నీటిప్రవాహానికి పోటేగాని ఆటుఅనేది కనబడడంలేదు.

మానవరూపంతో వచ్చిన దండధరుడా అన్నట్టు ముప్పదియేండ్ల మోటుమానిసి యొకడామెను వెంటాడిస్తున్నాఁడు. చేతిలో బారెడుత్రాడు, చేతెడు కఱ్ఱ వున్నాయి. వెనక్కిమడిచికట్టినలుంగీ సగం వూడిపోతూవుంది. ఆత్రాగుపోతు పెనుగాలికి ఊగులాడేఒంటి తలతాడిలా ఊగుతూ ఉఱుకుతున్నాడు. అనరాని దుర్భాషలన్నీ వర్షంకురిపిస్తూ సుభద్ర జుట్టుపట్టుకుని ముందుకుగెంటి నేలమీదబరబరలాగేడు. 'బాబోయి!' అని పెద్దబొబ్బపెట్టి నిస్పృహురాలైంది ఆ అమాయికురాలు. నడిరేయి, వర్షాకాలం, మేఘాడంబరం ఎక్కువగావుంది. కొంచెం వర్షపుజల్లుకూడా పడింది. హోరున గాలిమాత్రం వీస్తోంది. ఆ మహాకల్లోలంలో సుభద్రకేకలు 'ఉప్పా — ఊరగాయా' అన్నట్టయాయి.

"దొంగ...! ......! ...నీశిగ...! ఇంతసేపెవూరెళ్లేవు?...ఎక్కడున్నావు? ... ఎవడితో మాట్లాడుతున్నావు? ... ఎంతసేపైంది నీవు ఇల్లువిడచి బయటికివెళ్లి ... ఇప్పటిదాక ... చేస్తున్నావా?" అంటూ పెడేపెడే త్రాటితోకొట్టి చేతులమీదవేసికొని యింటి చావటిలోనికి తీసికొనిపోయాఁడు.

* * *

చదువు కొద్దైనా లోకవ్యవహారాలు బాగా చక్కపెట్టగల సమర్థుడు సోమనాథం. అంచేతే అతని యితరగుణలేశాల్ని పరిగణించకుండా అతణ్ణిచూస్తే ఒకవిధమైనగౌరవమే చూపిస్తూవుంటారు ఆగ్రామస్థులు. అతఁడు స్వతంత్రజీవి. కొద్దోగొప్పో ఆస్తిపాస్తులు గలవాడున్నూ. కాని నేడు దుర్భరజారత్వఫలితంగా ఇల్లు దొడ్డి తోట మాత్రం మిగులున్నాయి. చింతచచ్చినా పులుసుచావలేదని టెక్కుమాత్రం చెక్కుచెదరలేదు. ఈ పరిస్థితిలో త్రాగుడు, పొగపీల్పు ఎడతెగని అభ్యాసలాయి. ఇవి పుట్టుకతోపుట్టిన బుద్ధులుగాతోస్తూవుండడంచేత వీనికి అంతంపుల్లతో పూర్తి అవుతుందని లోకులు హేళనచేస్తూవుంటారు. పూర్వపుగౌరవంపూర్తిగా నశించింది. అసలైన రౌడిగా తయారయాడు సోమనాథం. 'దుష్టునికి దూరంగావుండాలనో' ఏమో కాస్త మంచిగాబ్రతుకతలుచుకున్నవారెవరూ అతనిపొరుగున నివసించడం మానేశారు. మంచినిషాలో సోమనాథం సుభద్రనిచావడిలోనికి తీసికొనిపోయిన తర్వాత మిన్నుముట్టేరోదన ధ్వనీ, గుభీ, గుభీమనే గ్రుద్దులచప్పుడూ, పొరుగింటి శివశంకరరావుని నిద్రలోంచి అమాంతంగా త్రుళ్లిపడేటట్టు లేపేయి. చటాలునలేచి కిటికీతలుపులుతీసి ముందింటి చావడిలోకి మాశేడు. చీకటిచేత మనుష్యులు కనబడడంలేదు గాని మాటలుమాత్రం కొంచెం అస్పష్టంగా వినబడుతున్నాయి.

"ఎవడికోసం ఎదురుచూస్తున్నావు? పొంచుని చూశేవే? చంపేస్తాను. 'నిజంచెప్పు.' (గుద్దుల చప్పుడు వినబడును.)

"వానవస్తోందని దొడ్లోవున్న మంచాలన్నీ లోపల పడేస్తూవున్నానంటే మీరు నమ్మరేరి? నేనేంచేసేది. ..." అని ఏడుస్తోంది.

"ఆసి!...నువ్వా శివశంకరంయింటివైపు దొడ్డిగోడదగ్గరనిలబడి పొంచుంటలేదూ? నేను సందులో వున్నానని..."

"రా...మ...రామ! ఎందుకీ కార్పణ్యాలు? అసలు సంగతి వేరు. మీ రా వెంకిత్తో మాట్లాడుతూంటే కర్మంజాలక నే నావొడ్డిసందు మొగనించివచ్చానని... లోపల...ఉక్రోశం ..నన్నిల్లా చంపేస్తున్నారు. ... నేనేం...కాదనీ—వద్దని...నోరెత్తి ఒక్కమాటేనా అన్నానా? నా కాపురం...యిలా... కాలిపోతుందని ...కుళ్లిచస్తూ...యీ నాలుగేళ్లనుంచీ మీ రావృత్తిలో తిరుగుతున్నా ఒక్కనాడేనా...మీకిలా..." అని అడిగేనా?...అదేవో కల్లిబొల్లిమాటలు...చెపితే సరి...మానవరూపందాల్చిన పశుబలంఅంతా నామీదే ప్రయోగిస్తారు." అని బోరునగొంతెత్తి ఏడవడం ప్రారంభించింది.

"ఆలా అరుస్తావేం?" అంటూ లాఠీచార్జి చేశాడు మళ్లీ సోమనాథం. అన్నదమ్ముల్లావుండే అధునాతన స్వాతంత్ర్యాన్ని పురస్కరించుకుని శివశంకరం తలుపుతీసి ముందింటిసావడిలోకి అడుగుపెట్టి, "బాబూ! సోమన్నా! తొందరపడకురా! నాయనా! చచ్చిపోతుందిరా! నిష్కారణం స్త్రీహత్య! నిదానించరా?" అంటూ అడ్డుకోపోయాడు. సుభద్రకొంచెం తెప్పిరిలి ప్రాణం పిడికిటపట్టి దూరంగా పారిపోయింది. "అడ్డుతగిలితే నీప్రాణంకూడాదక్క—"దని గర్జించి శివశంకరాన్ని దూరంగాగెంటి సుభద్రమీదికిపోబోయి త్రుళ్లి గోడమీదపడ్డాడు. "హుం ...దైవము దురతిక్రమము. వ్యవహారం ఎదురుతిరిగితే సరి ..ఈ పొగరుపోతుతనం పసా తెలిసివస్తుంది" అంటూ శివశంకరం వెనక్కుమళ్లి తనగదిలోకి పోయాడు.

* * *

శివశంకరం అడ్డుతగలడం అతనికోపాగ్నికి నూతన ఇంధనమయింది. అనుమానం బలీయంఅయింది. ఖూనీ చేదామన్నంత హడావిడిచేస్తూ చావడిఅంతా తచ్చాడేడు. ఏదీ సుభద్ర? నాలుగుగోడలమధ్య ఎక్కడా కనబడలేదు. ఇల్లంతా గాలించేడు, ఎక్కడా జాడ లేదు. కోపం వెఱ్ఱిరూపంగామారింది. వెఱ్ఱి భయంలోకిదిగింది.

* * *

గుండె రాయిచేసుకుంది సుభద్ర. బ్రతుకుమీద ఆశచాలించుకుంది. బ్రతికుండి బావుకునేదేమో అనే విరమత ఆమెహృదయంలో తాండవించింది. పంచభూతాత్మక శరీరంలోంచి యీ అసుపుగాలుల్ని ఏలాగ బయటికితోలడం? అని ఆలోచించింది. తన పూర్వజీవితాన్నొక్కమాటు స్మరించుకుంది. తను భర్తను తృప్తిపరచాలనే చేసేనకృషికి ఫలితంగా నిజశరీరం రోగపీడితమగుటే శేషించిందని విచారించింది. తుచ్ఛవిషయేచ్ఛలకులోనై హీనమతులగు అమాయిక స్త్రీజనముల బాధించి నొప్పించు భర్తవర్తనను చెవులారా వింటూ, కన్నారాచూస్తూ, లోకాపవాదుకూ, సంఘనియమాలకూ, దైవనిర్మాణమునకూ, భీతిల్లి సగముచచ్చి కాపురంచేసే యీకష్టజీవికి పొందగలిగిన ఫలితం నిరంతరప్రహారణశిక్షకదా అనే నిస్పృహ కలిగింది. విశాలమైన పెరటితోటలంతా కలయవెతికింది సుభద్ర. ఆమె ఆక్రందన ధ్వనులనాలించే మానవులేలేరు. ధైర్యంచెప్పే మహిళామణులజాడ మొదటే కనబడలేదు. సంస్కారవేత్తల సారధ్యంకుంటువోయింది. సకలాంతర్యామి చెవులుకూడా ఆసమయంలో గడియలు పడివున్నాయి. ప్రకృతిసిద్ధములై సకల సాక్షిభూతములైన గాలి, నీరు, చెట్టు, పుట్ట

కూడా తనమీద మానవుని అధికారంగా నిరంతరంగా చలాయింప యేరోజులువచ్చేయికదా అనే భయం చేత కాబోలు, అవి ఆ నిర్భాగ్యురాలికి సహాయం చెయ్యడం మానేశాయి. ఆమె కన్నీటిప్రవాహం మొదలంట ఆరిపోయింది. అగ్నిపర్వతం పగిలినట్లు క్రోధానలజ్వాలలు ఆమె నేత్రాల్లో ధగధగా వెలిగేయి. మడమలంటే శిరోజాల్ని మెలిపెట్టి కంఠాన్ని చుట్టింది .. ..

"ఆగు...ఆగు" అంటూ సోమనాథం సుభద్ర చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. కంఠబంధనాన్ని సడ్లించేడు. "నువ్వు చావడమే కాకుండా నన్నుకూడా రాజకీయ బంధనాల్లో తగల్చి కుటుంబనాశనం చేస్తావా ?" అన్నాడు. "నా జీవితాన్ని తుదముట్టించి మీ స్వేచ్ఛావిహారాన్ని నిరాటంకపరుస్తా'నంది సుభద్ర.

సోమనాథం నిర్ఘాంతబోయాడు. అంతగండుమనిషి నిలువునానీరైపోయాడు. గజగజవణికేడు. ఆ మహిషాసురమర్దనిని ఎదురుగా చూడలేకపోయాడు. ఇంత సాహసంచేసే సుభద్రని తానే తుదముట్టింతామాఅనే ఆక్రోశంలోపల ఉడికిపోతోంది. కానీ సామ్యంగా లోపలికి తీసుకునివెళితే తరువాత ఆలోచించవచ్చుననుకున్నాడు. 'రా ! లోపలికిరా !' అని లోనికి తీసికొనిపోయాడు.

పాపం ! సుభద్రనమ్మింది భర్త సాత్వికమార్గానికొచ్చేడనుకుంది. తనసాహసం కొంతపనిచూపిందని సంతోషించింది. లోపల అడుగుపెట్టిందో లేదో రణభేరీ మళ్లీమ్రోగింది 'అనుచిత సాహసానికి తగిన శిక్ష' అంటూ మర్దించేడు సోమనాథం.

* * *

ఇంకా ఒకజాముర్రాత్రి బాకీవుంది. మబ్బుతెరలన్నీ క్రమంగా విడిపోయాయి. విశ్వమయుడు తన అనంతకోటి - నేత్రాలతో ప్రశాంతనిశాంతాన్ని నిరీక్షిస్తున్నాడు. గగనమండలంలో చుక్కలు విస్పష్టంగా ప్రకాశిస్తున్నాయి. సోమనాథంచేసిన అవినీతికార్యాన్ని వెక్కిరిస్తున్నాయి యీాలకోళ్లు. ఈమానుష వాతావరణలో నరపశువులచేతుల్లో జరిగే అవినీతి కార్యాలికి విచారిస్తూ ప్రవాహరూపాన్ని ధరించిన శోకమూర్తినిమాదిరిగా మెల్లగా ప్రవహిస్తోంది ఊరికి కొంచెందూరంలోవున్న ఏరు. సంసారసాగరయాత్ర చేసే ఒకదంపతీ నావయొక్క చుక్కాని విషమవాసనాతిమింగిలహూతమై అధఃపతనమయే ప్రమాదావస్థ యందిచ్చిన వార్నింగుబెల్ (Warniug bell) అన్నట్లు కోడికూతలు వినిపించేయి. 'అత్యుచ్ఛ్రియః పతన హేతు' వన్నమాట సార్థకంచేస్తూ చుక్కలు రాలుతున్నాయి. అట్టితరుణంలో సుభద్ర ఆతీరాన్ని నీటికి చేరువుగా నిలబడివుంది. "పాదద్వంద్వము నేలమోపి, పవనుంబంధించి — నిష్ఫేదబ్రహ్మపదావలంబనగతిక్రీడించు యోగీంద్రుమర్యాదక" నిలిచింది సుభద్ర. ఆమె స్నిగ్ధముగ్ధవదన గహ్వరాన్నుంచి అప్రయత్నంగా మేఘగంభీరఘోషణలు ప్రతిధ్వనించాయి.

"మంచిచెడ్డల నేర్పింపగలిగి, సంపూర్ణజ్ఞానసంపదను అధికారులైన ద్విపాదమృగసోదరులారా ! మనవి ! కాదు, — కాదు, — మొట్ట ! మనోవిజ్ఞానాన్ని వినియోగించుకోలేని పశువులలోకూడ నియమము, నీతి, నిగ్రహము, దాంపత్యబంధనము సక్రమంగా నిర్వహింపబడతాయి. అమూల్యమైనబుద్ధి బలసంపన్నులైయుండీ ఆత్మపదార్థజ్ఞానాన్ని సహజధర్మాన్ని, నిజకర్తవ్యాన్ని తృణీకరించే నరసోదరులారా మనవి ! స్త్రీలు తమ భోగవిలాసాల కుపకరించే ఆటబొమ్మలని వినియోగించే పురుషసోదరులారా ! వినండి. మేము అబలలనీ ధైర్యం మిమ్మల్ని అంబరసంచారం చేయిస్తోంది. భార్యాహృదయరక్తపానాతురులైన నరదుశ్శాసనకులపాంసులారా ! జాగ్రత !! ఈకాలంలోకూడా పాండునందను లుదయించకపోలేదు. భీమగర్జనలు ప్రతిజ్ఞలు చేయకనూ మానడంలేదు ! కొంచెం విజ్ఞానం తెచ్చుకొని సోదరీమణులు సాహసించండి ! ఇదే నా కోరిక.

“బుద్ధిబలమునను, శుద్ధవర్తనమునను, త్యాగధర్మమునను నిజకర్తవ్యపాలనమునను, ఆరితేరి, ఆత్మస్వతంత్రరక్షకములగు భారతమహిళాసమాజములారా! ఒక మాట! కాదు, కాదు, హెచ్చరిక !!

నవనాళ్లూ సల్లిపోయేట్టుగా నవమాసాలూమోసి, పాలుత్రాగి బొమ్మగుద్దే సంతానానికి తల్లులనిపించుకోకండి! ద్రౌపదీమానరక్షకుం డొసగిన వివేకచంద్రికల్ని అడవులలో ప్రసరింపచేయకండి! మీ సత్యాగ్రహంఅనే అసిధారావ్రతాన్ని అవలంభించండి. మీ జీవితాలూ, చక్కదనాలు, విజ్ఞానదీపికలు బూడిదలోపోసిన ఆహుతిగాచేయక మానవాతావరణంలో సమత్వసిద్ధాంతాన్ని గెలుపొందండి. ఇహభోగలోలుపత్వాన్ని యీనరమృగాలదగ్గిరనుంచి పారదోలండి.

“మానసిక, సామాజిక, రాజనైతిక, దార్శనిక ఆధ్యాత్మిక సంస్కార సంకల్ప శిఖామణులారా! చిన్న సవాలు!!...కాదు...కాదు ఆందోళనావిజ్ఞప్తి !! సంస్కారధర్మ సంస్థాపకులారా! తాటాకుల చప్పుళ్లతో కుందేళ్లను బెదరింప చూడకండి. ఏకర్తవ్యమును నెరవేర్ప బద్ధకంకణులైనారో దాన్ని నిర్మాణవిధానంగా కార్యరూపాన్ని పొందజేయండి. పట్టణాల్లోకంటే పల్లెల్లో మీ కార్యక్రమాన్ని బలపర్చి అమలుపర్చండి. అనాగరికతకు తావులైన పల్లెలనుద్ధరించండి! అనాధలమగు మాబోంట్లదుర్భర కష్టజాలాన్ని రూపుమాపి యీజార పిశాచులవాత పడు అమాయికజీవుల నుద్ధరించండి !!

“సర్గస్థితిలయకారుడవై, సకలరాచరభూతాత్మకుడవై, సర్వసముడవై, దుష్టశిక్షణా, శిష్టరక్షణా కంకణధారివై సృష్టికారకసాధన భూతములగు స్త్రీపుంస సహధర్మాచరణచండశాసనుడవై, మహిళామానస కల్పకమవగు సర్వశక్తుడా! సానురోధప్రార్థన !! కాదు కాదు అబలాక్రందన పరిపీడితమానసిక సంబోధన !!!

మానవులు అస్వతంత్రులు. మహిళలు అబలలు! సంస్కారులు అనధికారులు !! నీవో! సర్వస్వతంత్రుడవు, సర్వశక్తివంతుడవు, సర్వాధికారివి. నోరులేని జీవులకు తృప్తి, పట్టుదల, పౌరుషము, జాత్యభిమానము స్వతంత్రజీవితాన్ని బోధించావు. అవి వాటిని నిర్వహించి ఉచ్ఛస్థానాన్ని పొందకోరుతున్నై. పురుషులు అన్నపేరేగాని పౌరుషరహితులు. మానవులా అంటే అభిమానదీనులు. ప్రభూ! గంభీరపారావారంలో రత్నాలులేకపోలేదు. వానివిలువా తగ్గలేదు. ఆ సాగరగర్భస్థాలయే నత్తలూ సంచరిస్తున్నాయి. వీని సంఖ్య పాపంలా పెరిగిపోతోంది మహానుభావా! లాగై, వీటిని బడబలోకిలాగై! తండ్రీ! ఆ రత్నాల్ని గట్టుకినెట్టు. ఈ ప్రకృతిరంగస్థల నటకావతంసుల శిరోమణులలో జోడించు వాటిని. సకలచరాచరభూత దృష్టుల్ని వారిపైకి త్రిప్పు.

ఈ కాలంలోకూడా మహాకాళి, సత్యభామ ఝాన్సీరాణులబోలు పౌరుషమానినులున్నారని; అనసూయ, చంద్రమతి, దమయంతి, సరోజినీ, చాందీబేగమ్ వీరబాలల తిరస్కరించు సాధ్వీరత్నాలు వెలుగుతున్నారని, లోకానికి వెల్లడిచెయ్యి.

“సోమనాథా! నీకిదేజోహారు! నేటితో నీకీ అభాగినీ నిరోధం సమాప్తి చెందుతోంది. నీ వేడిరక్త ప్రవాహాన్ని ప్రవహింపచెయ్యి! స్వామీ! అనాధనాథా! దేవీ! గంగామాయీ! తావియ్యితల్లీ. నాడు సీతాదేవికి తావిచ్చి భూసతికుమార్తెను తనలో కలుపుకుందని వింటాను. తల్లీ! నాకంతదృష్టమా! తల్లీ భాగీరథీ! ఇదే నన్ను నీలో లీనంచేసుకో. ఒక్క అభాగిని తనభర్త అవినీతి వర్తన మార్గానికి కంటకమైనిలిచి, నేడిదే నీ యొడిలో స్థానమాకోరుతోంది. ఈ కళంకగంధాన్ని ఆలోకపాతాళ పర్యంతం కొట్టుకుపోతల్లీ !!!”

తూర్పున భళ్లున తెల్లవారింది. నదిలో తెల్లని చీర కట్టిన శవంకొట్టుకుపోయింది. సుభద్రకాత్మశాంతి కలుగుగాకయని కమలబాంధవుడు తన సహస్రకరములూచాపి ప్రార్థనచేయసాగేడు తూర్పుకొండమీద.